СТАРОТО И НОВОТО
3 януари 2010
п-р Данаил Игнатов

Основен текст I Йоан 1:1-11

Скъпи приятели,

Спомняте си, че до неотдавна, преди да навлезем в 21 век хората ни питаха верно ли е, че Библията предрича края на света през 2000 година. Тези които познавахме Библията, казвахме просто: "Няма такова нещо. Но вместо да ни питате - прочетете Библията".

По онова време, известният моделиер Пако Рабан обяви, че разполага със сигурно предсказание за катастрофално разрушение на Париж и призова всички да напуснат френската столица. Напоследък по медиите се разпространява една друга модна тема – откритието, че календара на маите предрича края на света през 2012 година. Наблюдавам, че дори в сериозни телевизионни предавания напоследък отново се засилва интереса към т.н. паранормални явления от рода на НЛО и други подобни. Това не е ново. Знае се, че в края на първото хилядолетие и настъпването на второто, т.е. през Средновековието, между 900-та и 1000-та година, особено в Западна Европа са се разпространявали сериозни страхове за настъпването на края на света. Някои по-прозорливи социолози казват, че периодично и особено във време на криза закономерно се появяват или възкръсват подобни медийни психози.

Но какво да кажем ние, днес, в началото на 2010 година? Казва ли все пак Библията нещо за "края на света"?

Тези, които познаваме Библията трябва да кажем "О, да! Но вместо да ни питате - прочетете Библията!".

Това, което трябва да кажем със сигурност е, че ако приемем, че измерваме времето с раждането на Исус Христос – преди и след него, то най-достоверните сведения за края на света, можем да открием в Неговото учение. Дори и най-големият скептик и невярващ, не може да отрече, че този Исус е оставил такава дълбока бразда във времето и културата на народите по света, че не може лекомислено да се пренебрегне това, което Той говори за края на света.

Така че в нашето време не можем да не разглеждаме тази зависимост- Исус Христос, времето и ние.

1.ИСУС ХРИСТОС, ВРЕМЕТО И НИЕ

Трябва да напомним веднага, че Библията говори както за края, така и за началото на света. Ние не бихме разбрали това, което тя казва за края, ако не разберем това, което казва за началото. Отделните книги на Библията са писани в разстояние на около 1500 години. Но забележителното е това впечатляващо съответствие между началото на сборника от книги наречен Стар Завет с началото на една от книгите на Новия Завет – съответно книгата Битие и Евангелието на Йоан:

- *В началото Бог създаде небето и земята...И Бог каза : - Да бъде светлина! И стана светлина* (Бит 1:1-3)

- *В началото беше Словото; и Словото беше у Бога и Словото бешеБог.* (Йоан 1:1)

Така и от последователния прочит на останалите "стари" и "нови" книги на Библията ние откриваме единството, което ги свързва. Същевременно забелязваме развитие и прогресивно задълбочаване на познанието, което те ни дават като Божие Слово, като Специално откровение на Бога.

Можем да оприличим Библията и като конструкция на арка, която прехвърля своебразен *Мост на познанието* на духовната история на човечеството от нейното начало към нейния край.. От миналото към бъдещето. От старото към новото. Мост на времето, дадено на човека, по който той има възможност да премине към нов начин на живот. Тази арка има своя "ключов камък"в своя връх, който осигурява единството и непоклатимата устойчивост на Божиите обещания. Според Библията този ключов камък, наречен още "крайъгълен камък" "(I Пет.2:6), е Исус Христос. Исус Христос е Единородният Божий Син, въплътеното Божие Слово, този за който се говори и в цитираните текстове и в Когото се сключва целият Стар и Нов Завет.

Така че стоейки както на върха, така и в основата на цялото Творение, Исус Христос, Бог Слово определя по Божия воля Началото на началото и Края на края, от старото към новото.

2.НОВАТА СТАРА ЗАПОВЕД. ОСТАРЯВА ЛИ ИСТИНАТА?

Изглежда, че апостол Йоан е имал още на своето време проблем, който и ние имаме като проповедници и разпространители на Евангелието. Много хора мислят за него като нещо много остаряло. Много хора, като знаят няколко неща от и за Библията мислят, че я познават цялата. За такива хора идеята да слушаш как някой коментира живота въз основа на нейните текстове предизвиква само прозявка и скука. За много хора Библията е много, много стара, остаряла книга. Оплакват се, че не разбират нейния овехтял език. Обвиняват я, че налага остаряли, според тях, принципи на живот. Не намират съответствие между посланията, които тя излъчва и проблемите на съвременята действителност.

Но слушането на проповеди дотяга все повече и на много вярващи. Бих казал, дотяга най-вече на нас, вярващите. Ако ние правим нещо в църквата, това ни ангажира и е интересно. Ако ние проповядваме, това е интересно. Но да слушаме друг да ни проповядва, това в много случаи е доста скучно. Трябва да дойде някой особено харизматичен говорител, за да го слушаме с удоволствие.

На това апостол Йоан отговаря по много интересен начин. Той се съгласява, че Божието слово, евангелската проповед, имат достатъчно дълъг живот и не е нещо ново:

Възлюбени, не е нова заповедта, която ви пиша, а е стара заповед, която сте имали отначало, стара заповед е Словото, което сте чули. (2:7)

Забелязваме, че това се казва на хора от църквата, на избраните божии светии, на възлюбените от Бога, повечето от които са слушали много проповеди :

Но все пак нова заповед ви пиша, това, което е истинно и в Него и във вас...(2:8, прев. СГА)

С други думи има нещо съществено, винаги актуално, нещо действително, което го има и в нас-възлюбените и у Бога.

Какво ли е това? Добре е да го знаем..

Има една заповед . И тази заповед е истина.

Притежаваме я ние-възлюбените, притежава я и Бог. На Бог няма кой да му заповядва. Значи, тя е у Него, в смисъл, че е Негова същност и произлиза от Него. Той е Истината и Той е който заповядва Истината.

На кого ще заповядва, ако не на нас?

Заповедите се възприемат като форма на насилие. Но ние вече не приемаме тази заповед като насилие над нас. Ние не я приемаме като някакво насилие над нашата воля. Тази истина-заповед не е нещо извън нас, тя е вътре в нас. Тя е станала част от променената воля на възлюбените.

Когато си възлюбен, това те променя. Когато си обект на истинска любов се променя и волята ти. Казват, че любовта заслепява. Напротив, истинската любов ни прави разумни и ни освобождава от много заблуди. Когато си възлюбен се стремиш към истината.

Истината на Словото е вътрешна енергия и действа като заповед, в природата на възлюбените Божии чада. Това е истината за сувереното присъствие на Бога в живота ни. Той присъства в живота ни понеже ни е възлюбил и избрал да бъдем Негови.
Любовта не остарява. Истината за Божията любов не остарява. Изборът на Бога е неотменим.

И ако все пак нашето свидетелство за Божията любов е твърде скучно, неубедително, а може би и старомодно то това може би се дължи по-скоро на това, че не винаги я изпълняваме следвайки заповедите на Словото както и заради начина по който прилагаме нашата любов към ближните си.

Затова апостол Йоан казва, че изпълнението на заповедите на Словото е живот в истината. А неизпълнението им е живот в тъмнина.

3. ТЪМНИНАТА И СВЕТЛИНАТА КАТО БЕЛЕЗИ НА СТАРОТО И НОВОТО.

Ако се върнем отново към първите страници на Библията ще си спомним, че преди Бог да заповяда : “Да бъде светлина” творението е тъмнина. То самото е бездна на тъмнина, тъмнина без време:
- *А земята беше неустроена и пуста и тъмнина покриваше бездната* (Бит2:2)
Но ето, че Неговата заповед за светлината е прогласена и “стана светлина”. Бог нарича светлината Ден, а тъмнината Нощ и така със възникването на светлината, възниква и времето. Времето започва да се мери със светлина. Макар че във времето започва да участва и тъмнината наречена “Нощ”, то това става благодарение на съществуването на светлината. Времето на действията на Бога в Творението се определя от светлината.

В Библията много ясно усещаме как светлината като физическо явление и показател става символ на духовни същности и процеси. И усещаме, че още в този величествен Пролог на Словото физическото и духовното се припокриват и взаимно представят. Светлината става символ на Истината, става символ на Живота в неговата цялост. Господ Исус казва, че е Светлината и Животът.

-*В Него бе животът и животът беше светлина на човеците*. (Йоан 1:4)
-*Тъмнината преминава и истинската светлина вече свети*. (I Йн 2:8)
-*Нощта премина, а денят наближи: и така, нека отхвърлим делата на тъмнината и да се облечем в оръжието на светлината* (Рим13:12)

Същевременно тези и редица други текстове установяват от една страна съответствието между "тъмнината", "нощта" с това което преминава, това което е вече "старо", а от друга - светлината, денят с това което е "ново", новия човек.

- *За това, ако някой е в Христос, той е ново създание; старото премина, ето всичко стана ново.*(2 Кор 5:17)

Що се отнася до въпроса за края на света Библията го свързва определено с това духовно разделение между старо и ново: настъпването на новото небе и новата земя, новото създание.

Краят на светът ще настъпи с окончателното разделяне на тъмнината от светлината , а не както сега те съжителстват в нашето битие:

- *И градът нямаше нужда от слънце, нито от луна, да го осветява, защото Божията слава го осветяваше и неговото светило е Агнецът...Портите му няма да се затварят през деня (а нощ няма да има там).*(Откр.21:23,25)

И така приятели, ние вярващит разполагаме с един огромен потенциал от знание, както за началото и края на света, така и поглед за СТАРОТО И НОВОТО от съвсем друга позиция.. А тя е вечно нова и вечно обновяваща се защото е откровение на Божията Любов в нас, което остава винаги силно и младо.

Но нека да напомним и това как апостол Йоан свързва изпълнението на заповедите на Словото с въпроса как живеем в истината, и как живеем - в тъмнина или светлина.

4. КАК ХОДИМ, КЪДЕ ОТИВАМЕ?

Силата на Божието Слово е в това, че то ни дава непоклатимата основа на вечните истини със здравия поглед върху реалността и нашите обикновенни човешки отношения.

Апостол Йоан се подчинява на този принцип. Ако на някой не му е ясно за какво са тези фундаментални разсъждения за времето, за светлината и тъмнината, за старото и новото то той ще намери непременно отговор в едно твърде обикновено приложение:

-*Който казва, че е светлината, а мрази брат си, той и досега е в тъмнината.*(2:9)

-*Който обича брат си, той пребъдва в светлината.*(2:10)

Много добре знаем как Господ Исус определя, в притчата "Добрият самарянин", кой е моят ближен, кой е моят брат. Тук вече не стоим само във кръга на Църквата, а излизаме и в света.

И там вече се проверява нашата духовна зрялост. Колко сме готови да покажем любов не само на тези, които с готовност биха чули Божието слово, но и на тези, които смятат, че то е твърде остаряло. Желанието ни за свидетелство на истината, такава каквато сме я опитали, на всички около нас е първият пробен камък на това до колко живеем и ходим в светлина или в тъмнина. Разбира се, ще срещнем много съпротива. Разбира се, че ще стъпим на най-различен терен- на камениста земя, на плитка почва, ще нагазим между тръни и шубраци. Но

Исус не ни казва, че сеячът сее само на избрана предварително плодородна почва.

А понякога не разпознаваме плодородната почва дори да е в нашия обсег на действие. Създали сме си вече предрасъдък за хората около нас. *Наскоро п-р Благовест Николов изказа една много важна мисъл. Много повече са хората, които очакват да чуят Благата вест от колкото ние си мислим и сме готови да им я кажем.*

Ако пък нашият опит във благовестието се е натъкнал на твърде много разочарования и сме останали без сили за свидетелство очевидно, че трябва да молим Бог да очисти нашата собствена нива и да осветли нашия собствен дом. Но не можем да стоим и да ходим в тъмнина.

Моята съпруга е много чувствителна за това, дали в къщи не е изгоряла някаква електрическа крушка. И не ме оставя на мира до като не я сменя. Аз забравям понякога да купя нова, и това забавя за известно време възстановяването на светлината. Но това положение никога не трае прекалено дълго.

Трябва да покажем любов към ближните извън Църквата.
Но нека погледнем и какво става в нашите взаимоотношения в Божия дом.
Как ходим в Божия дом? Обичаме ли брата и сестрата до нас?

Ако някой дойде на нашата пейка и иска място до нас, как го допускаме?Какво става, когато трябва да се понаместим, за да има място и за него?.

Не за пръв път говорим за това. В такива случаи със сигурност не ходим в светлината.

А за това, пастирите да поднасят винаги свежо и обновяващо слово и то да не звучи скучно и отегчително, те имат нужда от вашите молитви. Някои го правят усърдно и непрестанно и сме особено благодарни. Нека бъдем насърчавани, нека бъдем и критикувани. В любовта няма нищо по-смъртоносно от безразличието.

Приятели, днес ще получите бюлетините с програмата за дейността на църквата ни за месец януари. Моля ви, като си ги вземете, дръжте ги на място, където можете от време на време да ги поглеждате за да си припомняте темите и вече да сте мислили по тях и да сте се молили. Знам , че когато се подготвя с молитва за богослужение, то допринася за моето духовно изграждане, дори ако говорителят не ми е много симпатичен.

И това е малък пример за начин на ходене към Божия дом в светлина.

Скъпи приятели, разделихме се с една стара година и навлязохме в нова.
Как ще ходим в нея? На къде отиваме?
- Как ще ходим като знаем, че началото и краят на нашия живот е поверен на грижата на нашия Спасител към Когото сочи и началото и края на света.
- Как ще ходим, ние възлюбените, които носим в себе си Неговата заповед да живеем според истината?
- Къде отиваме, щом в Христос сме нови създания?

Призовани от Отец на светлините да ходим в светлина, без да се боим от прогнозите и предсказанията на света, защото каквото и да се случи, ние познаваме началото и края, познаваме Онзи, който ще унищожи старото и прави всичко ново. А ние сме вече в новото време. Амин!